

عنوان مقاله:

تأثیر طبیعت بر معماری اصفهان در دوره صفوی

محل انتشار:

سومین همایش ملی پژوهش‌های نوین دانشگاهی در هنر، معماری و عمران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

محمد روفچایی - کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز، تهران، ایران

یویا پروین - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری منظر، دانشگاه بین‌المللی امام خمینی، قزوین

محمد اکبریان - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری منظر، دانشگاه بین‌المللی امام خمینی، قزوین

خلاصه مقاله:

مکتب اصفهان در معماری و شهرسازی، تحقق آرمانشهر دولت صفوی است. براساس این مکتب، شهر، مکانی برای تجسم آرمان ها و عقاید دولت صفوی و محلی برای حضور سمبل هایی بوده که علاوه بر نمایش قدرت دولت حاکمه، از جمله نمادهای هویت دهنده به شهر است. از مهم ترین آنها باغ ها و فضاهای سبز شهری است که به نظر می رسد با هدف دستیابی به هویت پایدار برای پایتخت جدید صفوی طراحی شده اند؛ از این رو، این مقاله در ابتدا با طرح اصول طراحی پایدار و مکتب اصفهان و مقایسه این دو، به بیان همپوشانی اصول طراحی پایدار با اصول مکتب اصفهان در شهرسازی می پردازد؛ سپس با تکیه به برخی اسناد تاریخی، به نقش عناصر طبیعی و باغسازی در شهر اصفهان و روند تبدیل شهر با ویژگی های شهرسازی مناطق گرم و خشک به باغ شهر اشاره می نماید. قسمت بعدی مقاله به نقش «مادی ها» در شهر صفوی و تاثیر آنها بر پایداری فضاهای سبز شهری که پایداری هویت جدید باغ شهر را برای پایتخت جدید صفوی در پی داشت، اختصاص می یابد. در نهایت نیز این قاله به بررسی ویژگی های چهارباغ و شبکه ارتباطی در باغ شهر جدید صفوی و تخریب آن در دوران معاصر می پردازد.

کلمات کلیدی:

مکتب اصفهان، معماری صفوی، اصفهان، معماری پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1255086>

